

Абдулах Сидран

ГОВОРИ БРОЗ

1. О псима

*Ко сад се сјећам: суза највише ми, дјеца,
пролисмо кад оно ономад Полака продаде отац.
Није се имало новца. За два га хвата дрва
Фешнеру даде, управнику дворца. И два га
пута отац Фешнеру, у Словенију, води, и два
се пута кудраво овчарско чудо прије оца враћа*

*Петнаест смо дана у шуми га крили и хранили
крадом. Он — као да све разумије и зна — нити
да залаје, нити да се јави. И тако, док Фешнер
не диже руке. Станемо онда пред оца, а он се
смијеши. Како и неће: у нашој кући, с Полаком,
учило се ходати. Густе се длаке руком с пода
машиш, а даље — како каже Полак: све корак
по корак, по соби укруг. Корак по корак.*

2. О врапцима

*На свечаном ручку — а друга је земља, други
обичаји — ставише пред нас печено врапце.
То другови — кажем — нећу јести. Врапци —
па го вам је, брате — птичји пролетаријат!
Мало је човјеку тако сличних птица. Са нама
остају они кад дође зима, судбину нашу дијеле
из дана у дан. Прољеће кад наиђе — први нам
се јаве: цив-цив, цив-цив, цив-цив!
Ја их никако не могу јести.*

3. О фазанима

*Кренемо неке године у лов. Добановачка шума
— фазана пуна. Праште пушке, руши се с неба
шарено перје — а мени стала рука. И сви се чуде.
Шутим, а мислим: зар није љепше проматрат те
птице, него ли пуцат? Тај сјај — ја погледом
ловим. Не треба мени њихово тијело. Ја хоћу боју.
И лет.*